

имаше и козенови дебели вжжя, по които се качвахх отгорѣ и послѣ спускахх по тѣхъ долу на земята. Азъ бѣхъ очевидецъ на тия дѣтински играчки въ 1859 год., които ставахх въ недѣлнитѣ и празнични дни съ тия дерзостни дѣца. Не се минж много врѣме и тия дерзостни игри се попрѣкратихх, когато масторитѣ взехх та обковахх своדותѣ на покривитѣ отъ черквата съ дървета и върху тѣхъ да граджтъ дѣланитѣ камъне, дѣто въ срѣдата оставихх мѣсто за искарвание на нагорѣ сводѣтъ [кубето ѝ], който се работеше все отъ дѣлани камъне. Тукъ прѣзъ това врѣме нашъ дерзостний Стефанчо, заедно съ свойтѣ си другари, се ограничи и не посѣщаваше толкова черквата съ покачванията по скелитѣ ѝ, защото бѣхх ограничени отъ работата на масторитѣ и нѣмахх нейдѣ свободно мѣсто да си игражтъ. Това тѣхно ограничение се продължи нѣколко мѣсеца и врѣме отъ годината, ако и да имъ се щѣше на дѣцата да си поиграватъ, но отъ масторитѣ бивахх ограничавани, защото сега най опасното мѣсто граджтъ, не бива и да се качватъ по него, че може би да се убижтъ. По дерзостнитѣ момчета съ Стефанча кажи, че се поограничихх и не смѣжхх до толкозъ да прѣчжтъ въ работата на масторитѣ, които градяхх най страшното мѣсто, кубето, което не бѣше достъпно за всѣко дѣте по височината си. Не се минж много врѣме, масторитѣ си слѣдвахх работата, щото безъ дз се усѣжтъ дѣцата, кубето на черквата се искарва съ камъне и взехх да го покриватъ съ желѣзна тенекия. Около него имаше издигнати скели